

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/570/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112216589
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1112216589.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu: JUDr. Darina Kriváňová a členov senátu: JUDr. Mária Hajdínová a JUDr. Michaela Kráľová v právnej veci
žalobcu: Lawyer Partners a.s., IČO: 35 944 471, so sídlom Prievozská 37, Bratislava, zastúpeného: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 06. marca 2014 č.k. 11C/111/2012-107, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 11C/111/2012-107 zo dňa 06. marca 2014 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 06. marca 2014 č.k. 11C/111/2012-107 žalobu žalobcu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 29.5.2012 sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 12.184,38 €. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I vo veci sp.zn. 15C/63/2010 bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov s poučením, že ak súdny poplatok nebude v určenej lehote zaplatený, súd konanie zastaví. Žalobca bol názoru, že tento postup Okresného súdu Bratislava I vo veci sp.zn. 15C/63/2010 bol nesprávny, konajúci súd nedisponoval zákonným dôvodom, ktorý by ho oprávňoval rozhodnúť o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok. Vydanie rozhodnutia dňa 23.11.2010 na zaplatenie súdneho poplatku bolo nezákonné, vzhľadom na čo ho súd neskorším uznesením zrušil. Žalovanú istinu žalobca žiadal priznať titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, a vyčíslil ju ako súhrn vzniknutej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Vznik majetkovej škody žalobca odôvodnil tým, že na obranu voči nezákonnému rozhodnutiu musel využiť služby advokáta, ktorý ho vo veci sp.zn. 15C/63/2010 zastupuje a ktorému je povinný za poskytnuté služby zaplatiť. Majetkovú škodu si uplatnil vo výške 11.964,38 € dôvodiac, že škoda predstavuje náhradu trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby v súvislosti s konaním, vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 15C/63/2010 (porada s klientom- 1/3 základnej sadzby, odvolanie voči rozhodnutiu zo dňa 3.12.2010-1/2 základnej sadzby), pri vyčíslení základnej sadzby tarifnej odmeny 14.357,25 €, z hodnoty sporu sp.zn. 15C/63/2010 vo výške 6.966.845,19 €. Nemajetkovú ujmu žiadal priznať vo výške 220,- €, pričom pri jej vyčíslení vychádzal "z doktríny prijatej Ústavným súdom SR, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné priesťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený priesťahmi vzťahuje satisfakcia

vo výške 20.000,- Sk, t.j. 663,88 €". V súvislosti so žiadanou výškou nemajetkovej ujmy žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR (napr. III. ÚS 203/06-25, III. ÚS 235/04-3,...) a jej výšku určil pomerne, t.j. pomer obdobia, počas ktorého podľa jeho názoru boli prietahy k pomernej časti ročnej satisfakcii za prietahy). Žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že nie je daná existencia nezákonného rozhodnutia, pretože výzva na zaplatenie súdneho poplatku nie je rozhodnutím v zmysle procesného práva. Z tohto dôvodu žalobcom označené nezákonné rozhodnutie je iba procesným úkonom a nemohlo byť zrušené pre nezákonnosť. Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu žalovaný uviedol, že z dostupných dokladov nevyplýva, že by žalobca podal sťažnosť na prietahy alebo ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru súd nie je kompetentný preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska zbytočných prietahov - toto môže konštatovať len Ústavný súd SR, poukazujúc na napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9C/285/2011. Vo vzťahu k uplatnenej škode žalovaný uviedol, že v konaní vedenom na tunajšom súde vo veci sp.zn. 15C/63/2010 si žalobca uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia. Úkony právnej služby vykonané v súvislosti s vecou sp.zn. 15C/63/2010 sú podľa žalovaného trovami právneho zastúpenia v uvedenej veci a nie škodou, ktorú by bolo možné uplatňovať podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Právoplatným rozhodnutím v tomto konaní bude rozhodnuté aj o trovách právneho zastúpenia žalobcu v predmetnom konaní, a to v závislosti od jeho úspechu vo veci. V prípade úspechu žalobcu vo veci mu súd náhradu trov prizná, v prípade neúspechu bude zrejmé, že tieto náklady vznikli žalobcovi z dôvodov na jeho strane a v tomto prípade tieto nároky nebude možné považovať za majetkovú škodu, ktorú by bolo možné priznať na základe príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. V prípade úspechu žalobcu konaní sp.zn. 15C/63/2010 by mohlo dôjsť k situácii, že náhrada trov konania bola žalobcovi priznaná duplicitne. Žalobca navyše nepreukázal, že trovy právneho zastúpenia svojmu právnenému zástupcovi uhradil v uplatnenej výške, t. z. že skutočne vznikla škoda v jeho majetkovej sfére. Pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch je podľa žalovaného potrebné preukázať nielen nesprávny úradný postup ale aj značnú mieru zásahu v súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom. Výšku nemajetkovej ujmy súd určí s prihliadnutím na závažnosť nemajetkovej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Podľa názoru žalovaného žalobca nepreukázal taký neoprávnený zásah do jeho práv, ktorý by odôvodňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalovaný ďalej namietal, že medzi nezákonným rozhodnutím alebo postupom súdu vo veci sp.zn. 15C/63/2010 a škodou žalobcu nie je bezprostredná príčinná súvislosť. Z uvedených dôvodov žiadal, aby súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol. Písomným podaním zo dňa 15.11.2012 žalobca doplnil svoju žalobu tak, že výzva na zaplatenie súdneho poplatku je osobitným druhom úkonom súdu, súd v nej nepripustil možnosť opravného prostriedku, alebo možnosť inak sa brániť voči jej nezákonnosti. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku podľa žalobcu nadobudla právoplatnosť už jej dorúčením žalobcovi. Súd ju pre nezákonnosť následne zrušil. Žalobca teda bol názoru, že výzva na zaplatenie súdneho poplatku bola zrušená na základe nezákonnosti a teda sú splnené podmienky pre priznanie náhrady škody v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu žalobca doplnil svoje vyjadrenie tak, že žalovaný si v jeho vyjadrení odporuje, keď na jednom mieste tvrdí, že na konštatovanie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov má výlučnú právomoc Ústavný súd SR, kým v inej časti vyjadrenia uviedol, že na takéto konštatovanie je oprávnený aj predseda príslušného súdu. Žalobca bol názoru, že na zisťovanie existencie škodovej udalosti ako o predbežnej otázke v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v je v prvom rade príslušný konajúci súd. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v konaní sa nedomáha určenia porušenia základného práva garantovaného Ústavou SR, ale náhrady škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu, teda ide o úplne odlišné nároky, o ktorých rozhodujú odlišné orgány. Ústavný súd nie je oprávnený priznať žalobcovi náhradu škody, ktorej sa domáha v tomto konaní. Podľa žalobcu na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona 514/2003 Z.z. nie je potrebné predchádzajúce konštatovanie Ústavného súdu, že prišlo k porušeniu jeho základného práva. Vydaním výzvy na zaplatenie súdneho konania súd zároveň spôsobil stagnáciu konania, tento postup bol nesprávny a v jeho dôsledku vznikla na strane žalobcu škoda. Stagnáciu v dôsledku výzvy na zaplatenie súdneho poplatku žalobca považoval za prietahy, ktoré by sa v prípade správneho postupu súdu v konaní neboli vyskytli. Žalobca k otázke vzniku škody uviedol, že ani v prípade úspechu vo veci sp.zn. 15C/63/2010 mu súd nemôže priznať náhradu trov konania za úkony právnej služby, ktoré si uplatňuje v tomto konaní ako škodu, pretože tieto úkony právnej služby žalobca nerobil vo vzťahu k argumentácii žalovaného v predmetnom konaní. Tieto úkony neboli potrebné na ani účelné pre uplatňovanie práva žalobcu, ale smerovali voči nezákonnému rozhodnutiu. Žalovaný nedal na tieto úkony podnet, ale súd k nim pristúpil ex offo, preto nevidel dôvod, aby neúspešná strana sporu niesla za ne zodpovednosť. Poukázal aj na ustanovenie § 18 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že náhrada jeho škody má

závisieť od výsledku konania sp.zn. 15C/63/2010, pretože škoda môže vzniknúť aj na strane neúspešnej strany sporu. Zodpovednosť za škodu spôsobenú štátnym orgánom nie je možné spájať s úspechom v inom konaní, ani ju prenášať na iný subjekt ako štát. Ani tvrdenie žalovaného, že škoda by žalobcovi vznikla až zaplatením trov právneho zastúpenia podľa žalobcu neobstojí, pretože škoda mu vznikla už vznikom povinnosti zaplatiť trovy - škoda v tomto prípade predstavuje jeho pasívum. Zákonodarca nespája nárok na náhradu trov právneho zastúpenia len pre prípad preukázania ich reálneho uhradenia. V opačnom prípade by nemajetnej osobe nikdy nemohol takýto nárok vzniknúť. Vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej ujme žalobca bol toho názoru, že svoju žalobu v tejto časti riadne odôvodnil keď uviedol že samotné zrušenie nezákonného rozhodnutia a konštatovanie neodôvodnených priťahov v konaní nemožno považovať za dostatočnú satisfakciu. Záverom žalobca uviedol, že žalovaný síce namietal neexistenciu príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a škodou resp. nemajetkovou ujmom, avšak toto tvrdenie bližšie nezdôvodnil, keď neuviedol, kde je táto kauzalita pretrhnutá. Žalovaný doplnil svoje vyjadrenie tak, že sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že na vznik škody nie je potrebné preukázať úhradu peňažnej odmeny za poskytnuté právne služby, poukazujúc na to, že zákon 514/2003 Z.z. vo vzťahu materiálnej škode predmetný zákon rozlišuje medzi skutočnou škodou a ušlým ziskom. Žalobca podľa jeho názoru neuviedol, či požadovaná náhrada škody je skutočnou škodou alebo ušlým ziskom. Na základe vykonané dokazovania súd prvej inštancie vec právne posúdil nasledovne: Žalobca sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 15C/63/2010: a) nezákonným rozhodnutím, za ktoré žalobca označil výzvu na zaplatenie súdneho poplatku, b) nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v priťahoch v konaní trvajúcich 4 mesiace a nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim vo vydaní výzvy na zaplatení súdneho poplatku, keď na to nebol legálny dôvod. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom je podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, súčasné splnenie troch základných predpokladov: 1. nezákonné rozhodnutie/nesprávny úradný postup, 2. vznik škody, majetkovej alebo nemajetkovej ujmy a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Pri skúmaní dôvodnosti žaloby sa súd prvej inštancie prednostne zaoberal tým, či existuje nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, ktorý by nárok na náhradu škody/nemajetkovej voči štátu zakladal. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku (§ 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch) je poplatníkovi zasielaná v prípade nezaplatenia súdneho poplatku splatného podaním žaloby alebo dovolania; následkom nezaplatenia súdneho poplatku je zastavenie konania. Účelom výzvy nie je uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok, ale upozornenie na jej nesplnenie. Sama povinnosť vyplýva zo zákona a je podmienkou pre to, aby súd mohol pokračovať v konaní. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku teda nie je rozhodnutím, neukladá sa ňou povinnosť strane sporu, a nevzťahujú sa na ňu požiadavky kladené na obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia (uznesenia). Na druhej strane uznesením (§ 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch) na zaplatenie súdneho poplatku sa strane ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Jeho vydanie je zákonom taxatívne obmedzené na prípady, kedy: a) už súd začal konať vo veci samej, b) vznikla poplatková povinnosť poplatníkovi, ktorému súd ustanovil opatrovníka, pretože nie je známy jeho pobyt, alebo sa mu nepodarilo doručiť na známu adresu v cudzine, c) došlo k rozšíreniu návrhu alebo podaniu vzájomného návrhu v tej istej veci potom, ako začal konať vo veci samej, d) ide o opravný prostriedok proti rozhodnutiu správnych orgánov, e) žiada zaplatenie poplatku vo výške odporujúcej úprave podľa tohto zákona, f) vznikla poplatková povinnosť poplatníkovi podaním návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Uznesenie, ktorým sa vyrubuje súdny poplatok, je teda vydávané v prípadoch, kedy súdu zo zákona vyplýva povinnosť o návrhu konať bez ohľadu na zaplatenie súdneho poplatku, alebo kedy došlo k situácii, že súd napriek nezaplatenému súdnemu poplatku konanie nezastavil, ale v ňom pokračoval. Ide o prípady, kedy by jednak došlo k neželanému odkladu rozhodnutia, ktoré neznesie odklad (napr. neodkladné opatrenie), alebo by prípadná hrozba zastavenia konania nebola efektívna, resp. účelná. Rizikom, ktoré na seba strana sporu preberá v prípade nezaplatenia súdneho poplatku, je možnosť vymáhania ("exekúcie") nezaplateného súdneho poplatku podľa zákona č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov. (rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Sži/22/2013 z 31.10.2013). Aj keď skôr citované súdne rozhodnutie nie je pre konajúci súd záväzné, súd prvej inštancie sa s jeho odôvodnením stotožnil. Žalobca označil výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za nezákonné rozhodnutie, avšak výzva na zaplatenie súdneho poplatku je iba neformálnym úkonom súdu, upozorňujúcim na nesplnenie povinnosti, vyplývajúcej zo zákona. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku nie je rozhodnutím, neukladá sa ňou žiadnej zo strán sporu povinnosť, nemusí mať obsahové náležitosti rozhodnutia a nenadobúda právoplatnosť. Preto v žiadnom prípade nemôže zakladať zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. V dôsledku vydania výzvy na

zaplatenie súdneho poplatku došlo podľa žalobcu k prieťahom v konaní v trvaní 4 mesiacov, kedy bol súd nečinný. V zmysle ustálenej judikatúry za nesprávny úradný postup možno považovať aj prieťahy v konaní. Zo samotnej skutočnosti, že súd počas 4 mesiacov namietaných žalobcom nevykonával iný úkon vo veci ako zrušenie výzvy na zaplatenie súdneho poplatku, nezakladá záver o tom, že konanie sp.zn. 15C/63/2010 je poznačené prieťahmi, resp. že došlo k stagnácii súdneho konania. Takýto záver môže podľa súdu prvej inštancie konštatovať iba oprávnený orgán, ktorým je Ústavný súd SR v konaní podľa čl. 127 Ústavy SR, predseda príslušného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z.z. alebo Európsky súd pre ľudské práva pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (k obdobnému záveru dospel aj Krajský súd v Nitre v rozhodnutí 9Co/285/2011). Súd prvej inštancie sa nestotožňuje s námietkou žalobcu, že súd si má túto otázku vyriešiť sám ako predbežnú otázku. Žalobca prípadný nesprávny úradný postup (v konaní sp.zn. 15C/63/2010) musí na úspešné vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu preukázať, čomu sa v danom prípade nestalo. Záver žalobcu o nesprávnom úradnom postupe súdu v konaní sp.zn. 15C/63/2010 vo forme nečinnosti je iba jeho subjektívnym názorom, ktorého existenciu v tomto konaní nepreukázal. Súd prvej inštancie sa napokon zaoberal aj tým, či vydanie výzvy na zaplatenie súdneho poplatku nie je nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v inom ako nečinnosti súdu. Nesprávnym úradným postupom vo všeobecnosti možno rozumieť taký úradný postup, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Okresný súd Bratislava I v konaní sp.zn. 15C/63/2010 vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku vo výške vo výške 9.424,50 € podľa položky 1a Sadzobníka súdnych poplatkov. Súd následne túto výzvu uznesením č.k. 15C/63/2010-130 zo dňa 18.03.2011 zrušil. Aj keď to v predmetnom uznesení nie je výslovne uvedené, z jeho obsahu možno vyvodiť, že dôvodom zrušenia bola skutočnosť, že konanie je od súdnych poplatkov vecne oslobodené podľa § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Z týchto skutočností je možné vyvodiť záver, že súd v konaní sp.zn. 15C/63/2010 vyzval žalobcu v rozpore s objektívnym právom na zaplatenie súdneho poplatku, a teda tento postup súdu bol nesprávny. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal otázkou, či žalobcovi vznikla škoda prípadne nemajetková ujma. Zákon č. 514/2003 Z.z. priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Objektívna zodpovednosť štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia či nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Stanovená výška nemajetkovej ujmy musí byť primeraná ujme spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup môže nepochybne osobe poškodeného privodiť určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezabavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Na účely určenia výšky nemajetkovej ujmy je potrebné stanoviť, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú. Poškodený nesprávnym úradným postupom musí tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho postavenie situáciu preukázať. Pretože žalobca neodôvodnil, prečo samotné konštatovanie porušenia práva (nesprávneho úradného postupu) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, ktorá mu bola spôsobená a nevedel ani jediný dopad porušenia práva na jeho postavenie (a zároveň aj nedokázal), súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca dôvodnosť uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu v dôsledku nesprávneho úradného postupu nepreukázal. Titulom vzniknutej škody žalobca žiadal priznať sumu predstavujúcu náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré síce svojmu právnenému zástupcovi zatiaľ nezaplatil, ale jeho majetok sa mal zmenšiť o záväzok, ktorý voči nemu z tohto titulu má. V súvislosti s tým súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25 Cdo 1338/2005, z 25. júna 2006, 25 Cdo 986/2001, R 14/2005, 25 Cdo 2225, 2227/2004 a na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. novembra 2012, sp.zn. 16 Co/141/2012. Žalobca dosiaľ peňažnú čiastku, ktorú si v tomto konaní uplatňuje ako škodu nezaplatil, preto mu dosiaľ podľa ustálenej judikatúry škoda nevznikla. S poukazom na skôr citované a označené rozhodnutia súd prvej inštancie neuznal za dôvodnú námietku žalobcu, že zmenšenie jeho majetku spočíva v tom, že mu vznikol záväzok zaplatiť svojmu zástupcovi náhradu trov konania. Súd

prvej inštancie je toho názoru, že aj v prípade zaplatenia žalovanej peňažnej sumy, uplatňovanej z titulu škody by žalobe nebolo možné vyhovieť, pretože uplatnená škoda predstavuje trovy žalobcu v súdnom konaní sp.zn. 15C/63/2010 a kým o týchto trovách súd v predmetnom konaní nerozhodol (či už priznaním alebo aj zamietnutím) je žaloba podaná predčasne. Súd prvej inštancie rovnako nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu o tom, že je vylúčené, aby mu súd priznal trovy konania v konaní sp.zn. 15C/63/2010 uplatnené ako škoda v tomto konaní, pretože nesmerovali k uplatneniu práva žalobcu ale voči nesprávnemu úradnému postupu súdu. Súd prvej inštancie je názoru, že ide o trovy potrebné na uplatňovanie práva žalobcu v konaní sp.zn. 15C/63/2010, avšak ich účelnosť resp. neúčelnosť ich vynaloženia, patrí posudzovať súdu resp. sudcovi konajúcemu v tomto konaní. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že § 18 ods. 2 zákona č. 514/2003 zákonodarca nepožaduje preukázanie reálnej úhrady odmeny na zastupovanie- ak by sme vychádzali z gramatického výkladu predmetného ustanovenia, zákonodarca vyžaduje, aby trovy konania (vrátane právneho zastúpenia) už boli vynaložené. Citované zákonné ustanovenie však nemožno vykladať oddelene od ostatného textu zákona a jeho miesta v systéme práva. Trovy konania, uplatnené ako náhrada škody, musia spĺňať všeobecné predpoklady existencie škody, čo v danom prípade zo skôr uvedených dôvodov splnené nie je. Súd prvej inštancie teda žalobu zamietol v celom rozsahu, keď nepovažoval za danú existenciu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prieťahoch v konaní sp.zn. 15C/63/2010; existenciu nesprávneho postupu spočívajúceho vo vydaní výzvy na zaplatenie súdneho poplatku síce súd prvej inštancie považoval za danú avšak vo vzťahu k tomuto nesprávnemu úradnému postupu nepovažoval za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani škody. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanému ako úspešnej strane sporu trovy nepriznal, pretože žalovaný výslovne vyhlásil, že si náhradu trov konania neuplatňuje.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca, ktorý namietal, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). K dôvodom odvolania žalobca bližšie uvádza: 1) Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že žalobca nepreukázal existenciu žiadneho nezákonného rozhodnutia. Uvedený záver súdu prvej inštancie neobstojí a to vzhľadom na podrobné zdôvodnenie existencie nezákonného rozhodnutia. 2) Žalobca vo svojom písomnom stanovisku zo dňa 15.11.2012 k otázke existencie nezákonného rozhodnutia uviedol a naďalej trvá na tom, že výzva na zaplatenie súdneho poplatku nadobudla právoplatnosť už v momente jej doručenia žalobcovi, a to z dôvodu, že právny poriadok voči nej nepripúšťa podanie riadneho opravného prostriedku. Podanie námietky, nemohlo spôsobiť odkladný účinok, tak ako by tomu bolo v prípade vydania výzvy vo forme uznesenia. 3) Súd prvej inštancie na viacerých miestach uvádza, že nezákonným rozhodnutím spôsobilým spôsobiť žalobcovi škodu a nemajetkovú ujmu by bolo len uznesenie o zastavení konania. Táto konštrukcia však nemá oporu v právnom poriadku. Zákon č. 514/2003 Z.z. neobsahuje výpočet rozhodnutí, ktoré môžu spôsobiť škodu, preto je potrebné dospieť k záveru, že škodu a nemajetkovú ujmu môže spôsobiť ktorékoľvek rozhodnutie. Žalobca v tomto konaní preukázal, že nezákonnou výzvou mu skutočne bola spôsobená škoda. Výzva súdu bola právoplatnou a k jej zrušeniu došlo na základe jej nezákonnosti. Sú teda splnené predpoklady na priznanie náhrady škody v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. za nezákonné rozhodnutie. 4) Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že prieťahy v konaní, je oprávnený skúmať a konštatovať jedine Ústavný súd SR, resp. Európsky súd pre ľudské práva. Daný záver nemá oporu v právnom poriadku a je v priamom rozpore s ním. Ústavný súd SR v súlade s čl. 127 Ústavy SR rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, a to len v prípade ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Touto právnou úpravou je vyjadrený princíp subsidiarity činnosť Ústavného súdu SR vo vzťahu k všeobecným súdom. Tento princíp je vzhľadom na širokú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR precízne dodržiavaný. Nie je teda možné pripustiť, aby jedine Ústavný súd SR bol jediným oprávneným subjektom, ktorý môže konštatovať zbytočné prieťahy v súdnom konaní. Každý všeobecný súd je povinný pri rozhodovaní dodržiavať a dohliadať nad dodržiavaním základných práv strán sporu v prebiehajúcich súdnych sporoch. Ak všeobecný súd môže vykonať nápravu porušeného základného práva v rámci svojho konania, je povinný tak vykonať. V zmysle tejto zásady má postupovať aj súd v tomto konaní a pri zistení porušenia základného práva je oprávnený rozhodnúť. Právna úprava zároveň nevyžaduje, aby pred rozhodnutím o nesprávnom úradnom postupe bola nesprávnosť postupu judikovaná, určená, iným orgánom. Súd preto existenciu nesprávneho úradného postupu zisťuje v tomto konaní a rieši túto otázku ako predbežnú otázku, ktorá je potrebná pre rozhodnutie vo veci samej. 5) V neposlednom rade je potrebné poukázať na nesúlad

záveru súdu prvej inštancie aj so znením zákona o súdoch, podľa ktorého priesťah v konaní je oprávnený konštatovať tak Ústavný súd ako aj predseda súdu v rámci vybavovania sťažností. 6) Zároveň žalobca zdôrazňuje, že je potrebné rozlišovať medzi existenciou zbytočných priesťahov v konaní a v porušení základného práva na prejednanie veci bez zbytočných priesťahov. Porušenie základného práva existenciou zbytočných priesťahov nepochybne musí dosahovať kvalifikovanú kvalitu, teda nemôže ísť o každý zbytočný priesťah. Porušenie základného práva tak môže predstavovať len zásah určitej - judikatúrou ústavného súdu vyjadrenej - intenzite. 7) Naproti tomu, zákon č. 514/2003 Z.z. ako nesprávny úradný postup hodnotí každý zbytočný priesťah v konaní, ktorým došlo k spôsobeniu škody, alebo nemajetkovej ujmy. 8) Súd prvej inštancie dôvodí, že v škoda, ktorú si žalobca v konaní uplatnil, bude predmetom rozhodovania o trovách konania v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava 1 pod sp.zn.: 15C 63/2010 a zároveň, že skutočná škoda ešte nevznikla, pretože nebolo preukázané, že by žalobca skutočne zaplatil odmenu advokátovi. Aj v tejto súvislosti žalobca považuje právne hodnotenie súdu prvej inštancie za nesprávne. Aj tu poukazuje na stanovisko žalobcu zo dňa 15.11.2012, pričom na zdôraznenie vyberá kľúčové argumenty: a. Poradu s klientom ako aj odvolanie žalobca nerobil vo vzťahu k argumentácii žalovaného. Tieto úkony neboli potrebné ani účelné pre uplatnenie práva voči žalovanému, ale smerovali voči nezákonnému rozhodnutiu a nesprávnemu úradnému postupu súdu. Žalovaný nedal na tieto úkony podnet, ale súd prvej inštancie k nim pristúpil ex offa, teda na základe vlastného podnetu. b. Je absurdná konštrukcia, podľa ktorej by za obranu voči nesprávnemu postupu a nezákonným rozhodnutiam súdu, ku ktorému navyše žalovaný v konaní 15C 03/2010 nedal žiadny podnet, niesla zodpovednosť neúspešná strana sporu. Táto strana sporu konanie súdu nijakým spôsobom nezapríčinila a nemohla ho nijako ovplyvniť. Súd prvej inštancie tak preniesol objektívnu zodpovednosť štátu na strany sporu, čo je neprijateľné. c. Z § 18 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že ako škodu je potrebné nahradiť aj trovy konania, ktoré priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Uvedená právna norma tak stanovuje, že trovy konania, ktoré vznikli strane v priamej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, sú integrálnou súčasťou škody, ktorá má byť strane nahradená. d. Škoda na strane žalobcu vznikla vznikom jeho povinnosti na zaplatenie trov právneho zastúpenia jeho právnomu zástupcovi, t.j. v momente kedy boli tieto služby poskytnuté. Existencia dlhu voči právnomu zástupcovi za poskytnutie právnych služieb spôsobuje zníženie majetku žalobcu, pretože predstavuje jeho pasívum. Zákonodarcia nespája nárok na náhradu trov právneho zastúpenia len pre prípad preukázania ich reálneho uhradenia. Na základe vyššie uvedených okolností a právnej argumentácie je zrejmé, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže žalobca v konaní preukázal všetky podmienky pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, tak ako si ju žalobca uplatnil. Preto žalobca žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok ako vecne nesprávny zmenil a rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 12.184,38 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy súdneho konania, vrátane trov odvolacieho konania na účet jeho právneho zástupcu č.: XXXXXXXXXXX/XXXX vedený vo U., E..L.. tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

4. K odvolaniu žalobcu podal vyjadrenie žalovaný, ktorý odvolanie žalobcu nepovažuje za dôvodné, s názormi súdu prvej inštancie vyjadrenými v napadnutom rozsudku sa v podstatnej miere stotožňuje. K niektorým aspektom podaného odvolania (k otázke možnosti posúdenia priesťahov v konaní, existencie škody, nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti) uvádza žalovaný pre doplnenie nasledovné: 1. Priesťahy v konaní: Súd prvej inštancie sa s otázkou nesprávneho úradného postupu v podobe priesťahov v konaní vysporiadal v súlade s argumentáciou žalovaného, ktorý od počiatku tvrdil, že súd prvej inštancie v tomto konaní nie je oprávnený skúmať existenciu priesťahov v konaní, pokiaľ táto nebola konštatovaná príslušným orgánom. Uvedená argumentácia je podrobne rozpracovaná vo vyjadrení k žalobnému návrhu, na ktoré týmto žalovaný odkazuje. Zároveň žalovaný poukazuje na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého „Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných priesťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na priesťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na priesťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok priesťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov.“ Napriek skutočnosti, že citovaná právna úprava vošla do platnosti počas súdneho konania, novelizáciou zákona

č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013 nedošlo k úprave prechodných ustanovení, t. z. citované zákonné ustanovenie je potrebné aplikovať bez ďalšieho aj na predmetnú vec. V tomto smere je potrebné poukázať aj na dôvodovú správu k predmetnej novele zákona, ktorá uvádza: „Návrh vychádza z platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné sudy by preskúmali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvej inštancii zásadne okresné sudy, avšak sudy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj sudy vyššej inštancie (krajské sudy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Postup súdu vyššej inštancie by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšej inštancie, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR. Vzhľadom na vyššie uvedené návrh zákona výslovne dopĺňa, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. až v prípade, ak o existencii prieťahov bolo rozhodnuté týmto oprávneným orgánom." Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný považuje záver súdu prvej inštancie o nemožnosti posúdenia prieťahov v konaní za zákonný a správny. Totožne rozhodoval súd prvej inštancie aj vo veciach vedených pod sp.zn. 5C 48/2011, 12C 143/2011, 12C 91/2012, 12C 93/2012, 19C 48/2012. 2. MAJETKOVÁ ŠKODA: Podľa ustálenej judikatúry škodou sa chápe ujma, ktorá nastala alebo sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného a je možné ju objektívne vyjadriť v peniazoch (R 55/1971). Uhrádza sa skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo - ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť na to, aby bol dosiahnutý majetkový stav existujúci pred vznikom škody. Ušlým ziskom sa rozumie ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v tom, že v dôsledku škodnej udalosti nedošlo k zväčšeniu majetkových hodnôt poškodeného, ktoré bolo možné, v prípade že by nedošlo ku škodnej udalosti, odôvodnene očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí (R 55/1971). Žalovaný sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v časti posúdenia vzniku škody na strane žalobcu a to aj s poukazom na citované rozhodnutia súdov. Rovnako ako súd prvej inštancie zastáva názor, že bez preukázania úhrady trov právneho zástupcovi, nie je možné vznik škody konštatovať, nakoľko k reálnemu úbytku na majetku žalobcu doposiaľ nedošlo, resp. tento nebol žalobcom v konaní preukázaný. V nadväznosti na vyčíslenie uplatnenej škody je potrebné mať na zreteli aj tú skutočnosť, že žalobca si ju vyčísľil vychádzajúc z predmetu základného konania. Predmet základného konania však žalobca môže až do jeho skončenia meniť, modifikovať, a to aj smerom nadol, čo by malo za následok aj zníženie tarify advokáta v prípade úspechu v spore. Rovnako by žalobca mohol v základnom konaní uplatnenú pohľadávku postúpiť inému subjektu. V tomto kontexte sa javí nemožné, aby súd prvej inštancie v tomto konaní posudzoval a ustaloval výšku škody podľa toho, ako si ju vyčísľil žalobca bez toho, aby bolo zrejmé, čo bude predmetom základného konania v čase rozhodovania súdu. Pre doplnenie žalovaný upozorňuje na tú skutočnosť, že k vyššie popísanému skutočne dochádza. Žalobca v konaniach, ktoré vedie na tunajšom súde voči totožnému žalovanému, mení žalobný petit, konania sa čiastočne zastavujú pre späťvzatie a väčšiu časť pohľadávky postupuje na iný subjekt. V konaní vedenom pod sp.zn. 15C 63/2010 došlo medzičasom uznesením zo dňa 08.06.2012, č.k. 15C 63/2010-178 k zastaveniu konania v časti zaplatenia sumy vo výške 327.957,33 €, uznesením zo dňa 02.05.2013, č.k. 15C 63/2010-224 pripustil vstup ďalšej strany sporu na strane žalobcu, a to z dôvodu prevodu práv z pohľadávok na náhradu škody spočívajúcej v celej uplatnenej majetkovej škode. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalovaný uvádza, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, ak by bol zaviazaný v tomto konaní na úhradu trov právneho zastúpenia vyčíslených z pôvodne uplatňovanej pohľadávky, ktorej výška sa medzičasom pričinením žalobcu zmenila (smerom

nadol) alebo ju žalobca postúpil (pravdepodobne za odplatu) v prevažnej časti inému subjektu. 3. NEMAJETKOVÁ UJMA: Vo vzťahu k nemajetkovej ujme a obsahu odvolania žalobcu, žalovaný si dovoľuje upriamiť pozornosť odvolacieho súdu na skutočnosť, že v odvolaní žalobcu nie je jediná zmienka týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia vo vzťahu k nemajetkovej ujme. V tomto smere je odvolanie žalobcu v uvedenej časti neodôvodnené. 4. PRÍČINNÁ SÚVISLOSŤ: Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, žalovaný má za to, že nie je možné ustáliť priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť a tvrdiť, že žalobcovi namietaným nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom vznikla škoda. Okrem skutočnosti, že v danej veci nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia ani nesprávneho úradného postupu v podobe prietahov v konaní, zároveň žalobca nepreukázal vznik škody, je potrebné poukázať aj na nasledovné. Majetková škoda uplatnená žalobcom v tomto konaní predstavuje trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby spočívajúce v reagovaní na výzvu tunajšieho súdu na zaplatenie súdneho poplatku. Pokiaľ sa žalobca rozhodol prostredníctvom svojho právneho zástupcu analyzovať obsah výzvy na zaplatenie súdneho poplatku, jej dôsledky, navrhovať skutkové a právne riešenia tejto situácie a formulovať a pripravovať ďalšie právne postupy (viď. dôkaz: Záznam z pracovnej porady s klientom zo dňa 01.12.2010) formou porady s klientom, prípadné náklady vzniknuté s touto poradou (náklady spojené s rozhodnutím konzultovať vec s právnym zástupcom) si musí znášať žalobca sám. Hoc to bolo jeho právo, je potrebné dodať, že v zmysle zásady alteri stipularis nemo potest (nikto nemôže založiť povinnosť druhého jednostranne) štát nemôže zodpovedať za škodu, ktorá žalobcovi vznikla ako dôsledok jeho rozhodnutia vykonávať úkony, ktoré z hľadiska procesného, nemali žiadnu relevanciu a aktivita žalobcu nemala žiadny podklad v procesných ustanoveniach. V ostatnom sa žalovaný pridržiava svojich doterajších písomných a ústnych vyjadrení. Na základe vyššie uvedeného je žalovaný toho názoru, že žalobca v tomto konaní nepreukázal splnenie ani jednej z troch podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, súd prvej inštancie tak vo veci rozhodol zákonne a správne, na základe vyhodnotenia všetkých relevantných dôkazov. Zároveň si žalovaný dovoľuje zdôrazniť, že zákon č. 514/2003 Z.z. predpokladá kumulatívne splnenie všetkých troch podmienok na priznanie náhrady škody, t. z. pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby postačuje, ak žalobca súdu nepreukáže existenciu čo i len jednej z podmienok. Žalovaný žiada odvolací súd, aby potvrdil napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 11C 111/2012-107 zo dňa 06.03.2014 a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaný si náhradu trov konania neuplatňuje.

5. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku) preskúmal vec pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia ústneho pojednávania keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť, pretože napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, keďže súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ako aj na opodstatnenosť tvrdení žalovaného z hľadiska skutočností, ktoré uvádzal na svoju obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 Civilného sporového poriadku dospel k správny skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku. Na vec aplikoval i zodpovedajúce ustanovenia § 1; § 3 ods. 1, 2; § 4 ods. 1 písm. a/; § 5 ods. 1; § 9 ods. 1; § 17 ods. 1 a 2, § 18 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v príslušnom platnom znení, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby žalobcu aj riadne, vyčerpávajúcim spôsobom v súlade s § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodnil.

6. Žalobca v odvolaní už len zrekapituloval svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal, uviedol prečo na ne neprihliadol v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutie možno považovať v tomto

smere za presvedčivé a vyčerpávajúce. So zreteľom na uvedené považuje odvolací súd skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 387 ods. 1, 2, 3 Civilného sporového poriadku).

7. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožne s očakávaniami a predstavami strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pričom strane sporu musí dať odpoveď na podstatné námietky. V kontexte argumentácie súdu prvej inštancie je zbytočné v odvolacom konaní sa zaoberať identickými námietkami žalobcu, keď skutkové, a na ich základe prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd nemá čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových a na jeho podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku) a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 Civilného sporového poriadku.

8. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 422 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).